

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 438/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 25. novembra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť V. H., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 124/08 a jeho uzneseniami č. k. 21 C 124/08-41 z 30. januára 2009, č. k. 21 C 124/08-57 z 3. februára 2010 a č. k. 21 C 124/08-58 z 3. februára 2010, ako aj uzneseniami Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Co 39/09-49 z 27. februára 2009 a č. k. 4 Co/76/2010-63, 4 Co/77/2010 z 28. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť V. H. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 9. septembra 2010 doručená sťažnosť V. H. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie svojho

základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 124/08 a jeho uzneseniami č. k. 21 C 124/08-41 z 30. januára 2009, č. k. 21 C 124/08-57 z 3. februára 2010 a č. k. 21 C 124/08-58 z 3. februára 2010, ako aj uzneseniami Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Co 39/09-49 z 27. februára 2009 a č. k. 4 Co/76/2010-63, 4 Co/77/2010 z 28. mája 2010.

Zo sťažnosti sťažovateľa, ako aj z jej príloh a súvisiaceho spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľ 22. júla 2008 podal okresnému súdu podanie označené ako „*Žalobný návrh na ochranu osobnosti a škodu spôsobenú úradným postupom*“, ktorým sa domáhal zrušenia uznesení bývalého Mestského súdu v B. sp. zn. 2 T 38/94 z 2. októbra 1996 a 14. mája 1998, ako aj uhradenia majetkovej ujmy v sume 52 990 Sk a taktiež nemajetkovej ujmy v sume 52 990 Sk. Sťažovateľ zároveň požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov z dôvodov, že sa nachádza vo výkone doživotného trestu odňatia slobody, ako aj o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Po predložení potvrdenia o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch sťažovateľa okresný súd uznesením č. k. 21 C 124/08-41 z 30. januára 2009 sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal a jeho žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov nevyhovel. Odvolanie sťažovateľa bolo uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 39/09-49 z 27. februára 2009 odmietnuté, pretože sťažovateľ v podanom odvolaní neuviedol, v čom podľa neho spočíva nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, z akého dôvodu nesúhlasí s rozhodnutím súdu prvého stupňa a čoho sa domáha. Označené uznesenie krajského súdu bolo sťažovateľovi doručené 17. apríla 2009. Nadväzne na to okresný súd vyzval sťažovateľa 28. mája 2009 na zaplatenie súdneho poplatku v sume 118,50 €, v spojitosti s čím tento opätovne požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom svoj návrh nijako neodôvodnil. Okresný súd uznesením č. k. 21 C 124/08-57 z 3. februára 2010 konanie o návrhu sťažovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov zastavil. Zároveň uznesením č. k. 21 C 124/08-58 z 3. februára 2010 okresný súd zastavil aj konanie o návrhu sťažovateľa na zaplatenie nemajetkovej ujmy. Odvolací súd uznesením č. k.

4 Co/76/2010-63, 4 Co/77/2010 z 28. mája 2010 zastavujúce prvostupňové uznesenie ako vecne správne potvrdil.

Sťažovateľ odôvodnil svoju sťažnosť takto:

«OS v BA I a KS v BA odôvodnili zamietnutie oslob. od súdneho poplatku v dvoch bodoch.

Bod č. 1 – svoje nepriaznivé majetkové, osobné, zárobkové možnosti si zaviniť sám vlastným konaním páchaním trestnej činnosti, za ktorú bol právoplatne odsúdený a daný do výkonu trestu odňatia slobody.

Bod č. 2 – bezúspešné uplatňovanie a bránenie práv.

2a – nedostatok právomoci všeobecných súdov preskúmať uznesenia vydané trest. súdom.

2b – nepreukázanie protiprávneho zásahu.

2c – nepreukázanie zásahu do osobnostnej zložky.

2d – nepreukázanie, v akej miere bola v značnom rozsahu znížená vážnosť v spoločnosti.

Nesúhlasím s argumentačnými závermi oboch súdov, ak v bode č. 1 vyčíta páchanie trestnej činnosti a právoplatné odsúdenie vo výkone trestu odňatia slobody. Len pobyt „v base“ sám osebe nemôže byť v posudzovaní nepriaznivou okolnosťou podmieňujúcou zamietnutie žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Nesúhlasím s argumentačnými závermi oboch súdov, ak v bode č. 2

2a – domnieva sa, že všeobecné súdy môžu preskúmať vydané uznesenia trestných súdov, či svojím obsahom, formou nezasiahli do napr. práva na ochranu osobnosti, ústavného alebo medzinárodného práva. Všeobecné súdy sú len viazané výrokmi trestných súdov, výškou škody a pod. Tu som poopravil svoj žalobný petit, že ak všeobecný súd nemá dostatok právomoci o zrušení chybných uznesení, jednáť o nich netreba.

2b – protiprávnosť konania vidím v doručení chybných uznesení, ktoré ma priviedli do omylu. Štátne orgány môžu podľa ústavy konať len v súlade so zákonmi. A doručenie chybného uznesenia s chybou nie je v súlade s ústavou SR a trestným poriadkom. Pisárska chyba prichádza do úvahy ako neúmyselné konanie.

2c – OZ uvádza len príkladom rozsah osobnostných práv a OZ uvádza česť, meno, povest' a pod., čiže skôr vonkajší prejav osoby, jej identifikácie v spoločnosti a OZ skôr myslí na defamačný – protiprávny zásah. Domnievam sa, že rozsah práv osobnostných je ďaleko širší. Napr. vzťah občan a štát. Má štát právo jednať s občanom pohrdavo, svojvoľne, zlomyseľne a pod. Hlavne, keď zistí, že proti nemu stojí jedinec právne nezrelý, bez právnej kvalifikovanej pomoci, bez finančných prostriedkov má právo nekydať do uznesenia čo chce? Nesprávny úradný postup je spôsobilý zasiahnuť do osobnostných práv.

2d – Pri zásahu do osobnostného práva nie je základný predpoklad znížená vážnosť v spoločnosti, t. j. široká publicita. Nemôžem akceptovať argumentačný záver súdov, že základnou podmienkou úspešného uplatňovania práva na ochranu osobnosti je značné zníženie vážnosti v spoločnosti. Značné zníženie vážnosti v spoločnosti napr. printovým médiom, elektronickým médiom má za následok ťažší zásah do tohto práva. Oba súdy nadobudli predstavu, že ochrana osobnosti je len vtedy, keď protiprávny zásah má publicitný účinok, t. j. že sa o ňom dozvedá x-tý počet osôb a pôvodca defamácie je identifikovateľný ako fyzická osoba.»

Podľa názoru sťažovateľa zastavením konania v časti ochrany osobnosti a zaplatenia nemajetkovej ujmy sa mu „uprelo... jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľ žiada, aby ústavný súd vydal nálezh, v ktorom takto rozhodne:

„Okresný súd v Bratislave I a Krajský súd v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 21 C 124/08 zo dňa 22. 7. 2008 porušil základné právo V. H. na súdnu ochranu čl. 46 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach tým, že zastavil súdne konanie v časti ochrany osobnosti a zaplatenie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Ústavný súd SR ruší predmetné uznesenia, a to:

uznesenie OS v BA I č. k. 21 C 124/08-41, uznesenie OS v BA I č. k. 21 C 124/08-57, uznesenie KS v BA č. k. 2 Co 39/09-49, uznesenie OS v BA I č. k. 21 C 124/08-58 a uznesenie KS v BA č. k. 4 Co 76/2010-63.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom

zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

Ústavný súd poznamenáva, že v obsahu čl. 46 ods. 1 ústavy a jemu porovnateľnému právu na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru niet odlišností a prípadné porušenie týchto práv podľa je potrebné posudzovať spoločne (m. m. IV. ÚS 195/07).

1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uzneseniami okresného súdu č. k. 21 C 124/08-41 z 30. januára 2009, č. k. 21 C 124/08-57 z 3. februára 2010 a č. k. 21 C 124/08-58 z 3. februára 2010

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva princíp subsidiarity, podľa ktorého právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu predstavuje ústavný príkaz pre každú osobu. Preto každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04).

Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti namietanému postupu, ako aj [proti](#) označeným uzneseniam okresného súdu bol sťažovateľ oprávnený podať odvolanie (zo sťažnosti, ako aj zo spisu vyplýva, že toto

oprávnenie využil). O odvolaniach sťažovateľa bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu rozhodovať o jeho sťažnosti smerujúcej proti označenému postupu a označeným uzneseniam okresného súdu.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní tejto časti sťažnosti rozhodol o jej odmietnutí podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 2 Co 39/09-49 z 27. februára 2009

Podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde jednou z podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie pred ústavným súdom podľa čl. 127 ústavy je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody. Zmeškanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde), pričom zákon o ústavnom súde neumožňuje zmeškanie tejto kogentnej lehoty odpustiť (pozri napr. III. ÚS 124/04, IV. ÚS 14/03, I. ÚS 24/05).

Z uvedeného je zrejmé, že sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (napr. III. ÚS 114/03, IV. ÚS 236/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že namietané uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 17. apríla 2009.

Nadobudnutím právoplatnosti predmetného uznesenia krajského súdu začala sťažovateľovi plynúť lehota na podanie sťažnosti podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom

súde. Sťažnosť bola v danej veci podaná na poštovú prepravu 6. septembra 2010 a doručená ústavnému súdu 9. septembra 2010.

Vzhľadom na uvedené zistenia ústavný súd skonštatoval, že sťažnosť bola v časti týkajúcej sa namietaného uznesenia krajského súdu doručená ústavnému súdu po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju pri predbežnom prerokovaní v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

3. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 4 Co/76/2010-63, 4 Co/77/2010 z 28. mája 2010

Sťažovateľ napokon namietal porušenie svojich označených práv uznesením krajského súdu č. k. 4 Co/76/2010-63, 4 Co/77/2010 z 28. mája 2010, ktorým boli potvrdené uznesenia okresného súdu z 3. februára 2010 a ktorým bolo zastavené konanie o jeho návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov, ako aj konanie o jeho návrhu o priznanie nemajetkovej ujmy. Namietané porušenie označených práv však nijako neodôvodnil. Odôvodnenie sťažnosti sa týka výlučne napadnutého uznesenia okresného súdu č. k. 21 C 124/08-41 z 30. januára 2009, ktorým okresný súd nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov a nevyhovel jeho žiadosti o ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať označenie, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili, pričom je potrebné ich konkretizovať nielen právne

označením článkov ústavy alebo inej medzinárodnej zmluvy, ale aj skutkovo (napr. IV. ÚS 383/09).

Keďže sťažovateľ nebol pri podaní sťažnosti zastúpený advokátom a ani o jeho ustanovenie v konaní pred ústavným súdom nepožiadal, ústavný súd neodmietol jeho sťažnosť v tejto časti s poukazom na citované ustanovenia zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom ustanovených náležitostí, ale napadnuté uznesenie preskúmal.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre už vyslovil, že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01) alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím.

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť aj absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Krajský súd vo vzťahu k napadnutému uzneseniu okresného súdu č. k. 21 C 124/2008-57 z 3. februára 2010, ktorým bolo zastavené konanie o oslobodenie od súdnych poplatkov, uviedol:

„V prípade prvého uznesenia súd prvého stupňa napadnutým uznesením rozhodoval o návrhu navrhovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorý bol v poradí už druhou takouto žiadosťou navrhovateľa v konaní, o ktorej rozhoduje súd podľa ustanovenia § 138 ods. 1 O. s. p. Súd prvého stupňa sa správne zaoberal najskôr tým, či sú splnené podmienky

na konanie o tomto návrhu s prihliadnutím na ustanovenie § 159 ods. 3 O. s. p. (v spojení s ustanovením § 167 ods. 2 O. s. p.), podľa ktorého len čo sa o veci právoplatne rozhodlo, nemôže sa prejednávať znova. Pre konanie o novom návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov navrhovateľa bolo rozhodujúce zistenie, ako je nový návrh odôvodnený a či medzičasom došlo k zmene majetkových a sociálnych pomerov navrhovateľa a k zmene žalobného návrhu podporeného inými skutkovými tvrdeniami, ktoré by samé, alebo v spojení s tvrdeniami odôvodňujúcimi pôvodný návrh, mohli zmeniť záver súdu prvého stupňa o zrejmej bezúspešnosti uplatňovania práva, ku ktorému dospel pri rozhodovaní o prvom návrhu navrhovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov.

Odvolací súd pri preskúmaní veci zistil, že nový návrh navrhovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov, ktorý bol doručený súdu 16. 6. 2009 nie je ničím odôvodnený (č. l. 56) a že od rozhodovania o prvom návrhu navrhovateľa na oslobodenie od súdnych poplatkov uznesením z 30. 1. 2009 č. k. 21 C 124/2008-41 v spojení s uznesením odvolacieho súdu z 27. 2. 2009 č. k. 2Co 39/2009-49 navrhovateľ nezmenil svoj žalobný návrh a ani nedoplnil jeho odôvodnenie, a teda že závery súdu prvého stupňa o týchto rozhodných skutočnostiach 4 Co/76/2010, 4 Co/77/2010 zodpovedajú obsahu návrhu (č. l. 56) a obsahu súdneho spisu. Za takéhoto stavu, keď nedošlo k žiadnym zmenám vo veci, aj odvolací súd, zhodne so súdom prvého stupňa, považuje rozhodnutie súdu prvého stupňa z 30. 1. 2009 č. k. 21C 124/08-41 v spojení s uznesením odvolacieho súdu z 27. 2. 2009 č. k. 2 Co 39/2009-49, ktoré nadobudlo právoplatnosť 25. 2. 2009, za prekážku (už právoplatne rozhodnutej veci), pre ktorú nie je možné konať o druhom návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkoch a pre ktorú bolo potrebné konanie o tomto návrhu navrhovateľa zastaviť.“

K zastaveniu konania v časti návrhu sťažovateľa o priznanie nemajetkovej ujmy, teda vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu č. k. 21 C 124/2008-58 z 3. februára 2010 krajský súd okrem iného uviedol:

„Námietka navrhovateľa, že súd prvého stupňa nemohol toto konanie zastaviť, pretože už začal konať vo veci samej nebola dôvodná, pretože do rozhodnutia súdu prvého stupňa o zastavení konania v časti nemajetkovej ujmy, boli vykonané len úkony smerujúce k spresneniu žalobného návrhu a k rozhodnutiu o návrhu na oslobodenie navrhovateľa

od súdnych poplatkov a nebol zaslaný návrh na vyjadrenie odporcovi. Súd prvého stupňa teda ešte nezačal konať vo veci samej (nebol prednesený návrh na pojednávaní pred súdom), a preto je jeho rozhodnutie o zastavení konania v súlade aj s úpravou v ustanovení § 10 ods. 2 písm. a/ zák. o súdnych poplatkoch, podľa ktorej súd pre nezaplatenie poplatku prvostupňový súd konanie nezastaví, ak už začal konať vo veci samej. “

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplýva, že hodnotenie skutkového a právneho stavu nevykazuje žiadne odchýlky od pravidiel logického uvažovania, ktoré by vyústilo do nezrozumiteľného alebo nejasného záveru o jeho zisteniach. Krajský súd sa stotožnil s právnym názorom prvostupňového súdu a jeho rozhodnutia ako vecne správne potvrdil.

Ústavný súd vychádzajúc z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu nezistil, že by jeho závery boli svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Rozhodnutie krajského súdu je potrebné kvalifikovať ako ústavne konformné a zlučiteľné s obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Odôvodnenie rozhodnutia krajského súdu je jasné a zrozumiteľné, a keďže sa opiera o relevantné ustanovenia procesného kódexu, jeho závery nie je ústavný súd oprávnený korigovať, resp. nahrádzať. Sťažovateľova nespokojnosť s obsahom tohto rozhodnutia nie je dôkazom o jeho neústavnosti a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor všeobecného súdu svojím vlastným.

Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Po odmietnutí sťažnosti bolo už bez právneho dôvodu vyzývať sťažovateľa na predloženie splnomocnenia na zastupovanie advokátom v konaní pred ústavným súdom (§ 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Rovnako tak rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 25. novembra 2010